

Andrej Fursov: Elity idú do ofenzívy. Nové formy nadvlády v 21. storočí: prečo sú ľudia zbavení kultúry a histórie

- CZ24 News | 21. srpna 2023

Ako viete, genéza systému určuje jeho fungovanie a jeho systémotvorné prvky. Genézou neo/hyperburžoázie bola globalizácia a to, čo K. Lash nazval „vzburou elít“; posledne menované poháňalo financializáciu a globalizáciu kapitálu rovnako ako ich. Ak sa od čias 1. svetovej a októbrovej revolúcie rozvinula „rebélia zdola“ zhodujúca sa s prevahou produktívneho kapitálu nad bankovým (priemyselným - nad finančným), tak od 70. rokov sa situácia začína meniť a v r. 80. roky 20. storočia vrcholy prechádzajú do ofenzívy („thatcherizmus“, „reaganomika“).

Začína sa globálne prerozdelenie v prospech vyšších vrstiev a jeho obeťami sa stávajú tie skupiny obyvateľstva, ktoré v rokoch 1945–1975 veľa trpeli. – stredná vrstva a vrchol robotníckej triedy. Úder proti nim, ako aj proti časti „starej“ buržoázie, bol zasiahnutý z úrovne, na ktorej nikdy nehrali a proti ktorej nemal žiadne zbrane – z nadnárodnej, nadnárodnej, globálnej. Nie náhodou K. Lash konkrétne zdôraznil, že nástup nových elít spojený s odnárodňovaním podnikania, keď povinnosti zostávajú len vo vzťahu k ich šéfovi (v akejkoľvek krajine, v ktorej žije) a jeho vrstve (a nie jeho krajine), je úzko súvisí s globálnym úpadkom, či skôr podkopávaním strednej vrstvy.

„**Stredná trieda**, ako nám vo svojej štúdii o úpadku amerického impéria Mortal Splendor pripomína Walter Russell Mead, sa „nezjaví len tak z ničoho nič.“ Jej sila a počet „závisí od všeobecného blahobytu domácej ekonomiky“. a v krajinách, kde je sústredená v rukách malej oligarchie a zvyšok obyvateľstva zúfalo chudobný, môže stredná trieda rásť len v obmedzenej miere... (ta) nikdy neunikne svojej pôvodnej úlohe služobníka oligarchie. Žiaľ, tento opis sa teraz vzťahuje na rastúci zoznam krajín, v ktorých „časť ich vlastného národného produktu pripadá zahraničným investorom alebo veriteľom.“ Podobný osud môže čakať aj Spojené štáty americké.“ Christopher Lash

Nové elity – administratíva korporácií, manipulátori s informáciami, veľkopodnikatelia v luxusnom priemysle, móde, cestovnom ruchu (kontrola distribúcie a obehu kapitálu, nad médiami, riadenie luxusnej spotreby sa stávajú dôležitejšími ako výroba) a tí, ktorí R. Reich nazývaný „ikonoví analytici“ sú oveľa kozmopolitnejší ako klasická buržoázia.

V osemdesiatych rokoch sa stredná vrstva rozdelila na oveľa väčšiu a oveľa menšiu časť. Tou menšou je hyperburžoázia, ktorá sa stala smrteľnou hrozbou pre túto vrstvu a pre tých, ktorých ten istý R. Reich kedysi nazval „rutinérmi“ a „obslužným personálom“. Keďže v podmienkach financializácie a globalizácie sa vrchol capclass objektívne zvyšuje vďaka zahrnutiu funkčných segmentov do neho, čo znamená, že po prvé, stred by sa mal zmenšiť; po druhé, časť príjmu musí stratiť vyššia, kvalifikovaná časť pracujúcej triedy.

Ak sa teda NVC (nová vyššia trieda) postaví proti tradičnej buržoázii ako novému segmentu tej istej triedy, tak pre „stredných“ a ťažko pracujúcich je to nový vykorisťovateľ, nový uchádzač o ich príjem, ktorý na rozdiel od klasická buržoázia, je spojená najmä so štátom, nezdieľa ich hodnoty (rodina, vlastenectvo).

Odrezanie od verejného koláča je zabezpečené dvoma spôsobmi. Po prvé, priame, t.j. absolútny pokles príjmov spodnej polovice (alebo spodných dvoch tretín) spoločnosti. Po druhé, oveľa rýchlejší a výraznejší rast príjmov hornej časti v porovnaní so spodnou časťou.

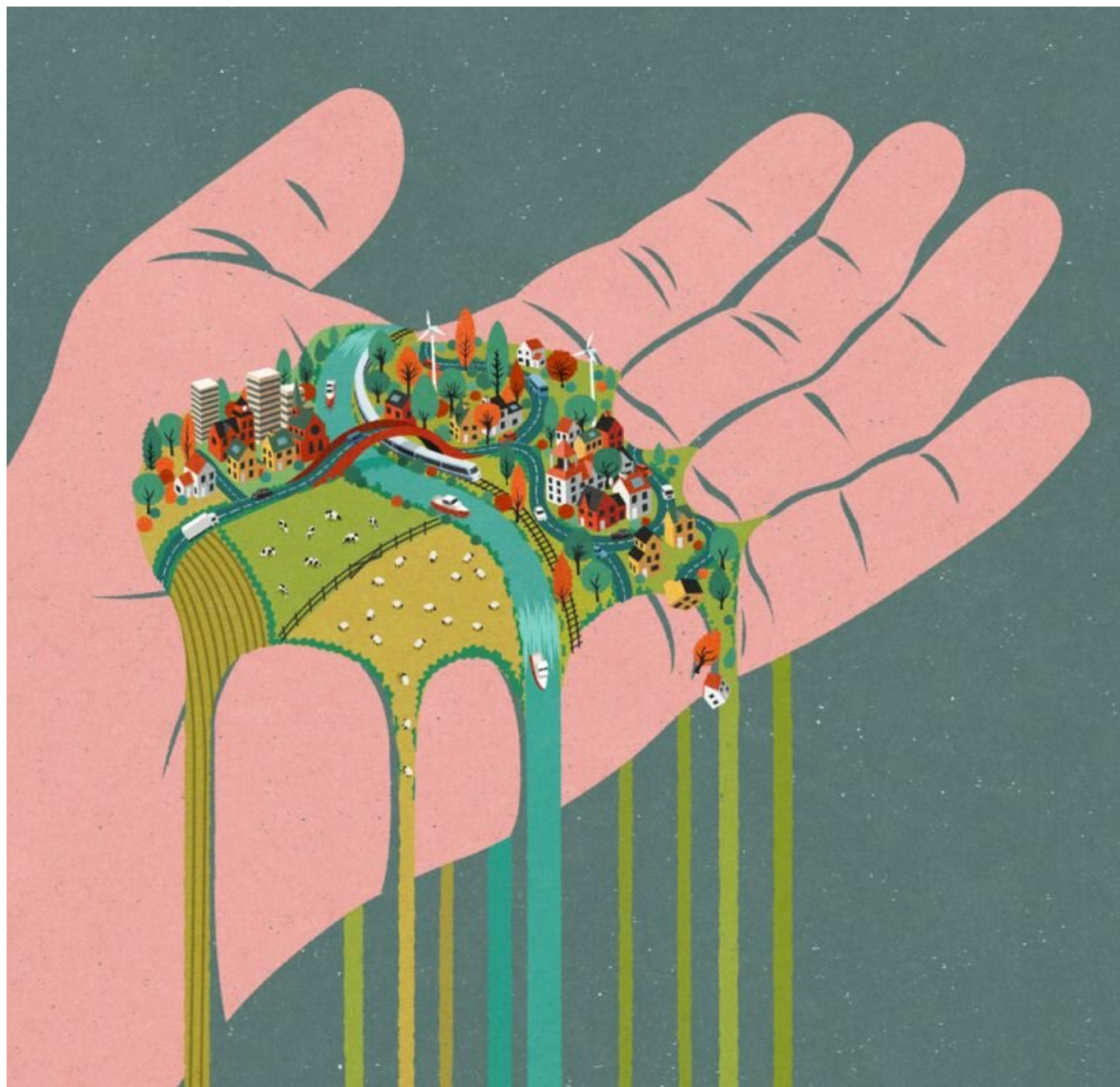
V októbri 2006 publikoval britský časopis The Economist (súčasť skupiny Rothschildovcov) článok s odhaľujúcim názvom „Superbohatí: Vždy s nami“. V ňom, s odvolaním sa na sériu článkov „Triedna vojna“, ktoré vyšli v New York Times, boli uvedené nasledujúce čísla. V rokoch 1990 až 2004 spodných 90 % amerických domácností zvýšilo svoj príjem v priemere o 2 % (pri zohľadnení nárastu cien, daní atď.), kým horných 10 % – o 57 % a horných 0,1 % – o 85 % a horných 0,01 % o 112 %. V Spojených štátoch existujú iné odhady: od 70. rokov 20. storočia sa príjmy 25 – 30 % rodín v relatívnom vyjadrení znížili v porovnaní s prudkým nárastom príjmov horných 25 – 30 %.

Hra s nulovým súčtom: ak sa niekto zvýšil, niekto sa znížil. Niečo podobné sa deje na Západe všeobecne. Napríklad v Spojenom kráľovstve, kde sa od roku 1990 do roku 2006 so 60 % nárastom maloobchodných cien zvýšilo bohatstvo superbohatých o 500 – 600 %. Super rýchle obohacovanie je ďalšou črtou novoburžoázie.

Zároveň, keďže nové elity, najmä trieda špecialistov, nemajú vo svojom bytí a cítia žiadnu skutočnú obsahovú základňu, „arogantné aj neisté, pozerajú na masy so zmesou pohrdania a obáv“. Odtiaľ pochádza taká charakteristická črta hyperburžoázie, akou je sociálny darwinizmus, triedna nenávisť k nižším triedam, politika novoburžoázie, ku ktorej najčastejšie nie je nič iné ako skutočná sociálna, triedna vojna.

V žiadnom prípade by sme si nemali myslieť, že objavenie sa novoburžoázie mení Systém alebo znamená jeho kvalitatívnu reštrukturalizáciu – v žiadnom prípade. Navyše už samotný vstup do špičky svetovej kategórie capclass znamená prispôsobenie sa jej. Duclos má pravdu: prispôsobenie

potrebné na vstup do hyperburžoázie vylučuje rozsiahlu reštrukturalizáciu klasických elít – zmena „kultúrneho kapitálu“ potrebná na ich serióznu obnovu je príliš nákladná a môžem dodať, že hrozí, že spôsobí vážne sociálne otrasy. Preto horné 2 % zostali tam, kde boli, mali nový funkčný orgán, novú vrstvu medzi nimi a veľkou časťou populácie, hoci vrstva je oveľa tenšia ako „stredná trieda“ „zlatých tridsiatich rokov“ 1945–1975.

Hyperburžoázia síce formálne „hniezdi“ vo vlastných krajinách, no v zásade je orientovaná na nadnárodnej úrovni a je pripravená kedykoľvek sa vzdať národných záujmov. Úpadok Spojených štátov amerických, respektíve Francúzska či Ruskej federácie netrápi americkú, francúzsku či ruskú novoburžoáziu. A. Wagner to veľmi dobre ukázala na príklade Francúzska vo svojom diele „Nové elity mondializácie“ (Paríž, 1998). Po analýze medzinárodných (globalistických) enkláv vo všetkých priemyselných krajinách poznamenala, že úspechy na nadnárodnej úrovni sa stávajú hlavným faktorom úspechu finančníkov, úradníkov, „analytikov podpisu“ na národnej úrovni (klasickým francúzskym príkladom je Macron).

Solidarita triednych záujmov na globálnej úrovni dominuje národno-štátnej, globálno-kozmopolitnej identite (ktorá môže byť preriedená inými, napr. homosexuálnymi) – nad národnou.

Vyššie (presnejšie, mimo-) národný životný štýl odlišuje novoburžoáziu vo svojich krajinách od priemerného Američana, Francúza, Angličana atď. podľa zvykov, mravov, vkusu a hlavne podľa ich miesta v spoločenskej delbe práce. A hlavne – podľa miesta v spoločenskej delbe práce.

„Práve robotnícka trieda a nižšia stredná trieda sa držia celej rodiny ako zdroja rovnováhy v rebelskom svete, neuznávajú experimentovanie s „alternatívnym životným štýlom“ a ani zďaleka neakceptujú afirmatívne akcie a iné veľké podniky. Sociálne inžinierstvo Majú viac rozvinutý zmysel pre hranice ako tí nad nimi Chápu, ako tí nad nimi nechápu, že existujú prirodzené limity ľudskej kontroly nad priebehom spoločenského vývoja, nad prírodou a telom, nad tragické začiatky v ľudskom živote a histórii. Zatiaľ čo mladí profesionáli sa podrobujú najprísnejšiemu režimu cvičenia a diétnym predpisom, ktorých cieľom je získať úľavu od smrti – aby sa udržali v stave večnej mladosti, večne príťažliví a pripravení na nové manželstvá. Christopher Lash

V týchto krajinách sa cudzinci (medzinárodní funkcionári, pracovníci TNC) povestne pridávajú k elite, hoci vo Francúzsku popri kozmopolitných kluboch ako Rotary existujú aj kluby ako Jockey club, kde cudzinci nie sú zahrnutí. Wagner poznamenal, že jedným z cieľov nových elít vo Francúzsku bolo zmeniť francúzsku mentalitu. V tomto vystupujú ako aktívni beztvárni „kováči“ Globálnej matice a určité výsledky sa už dosiahli. Dobre to dokazujú najmä diela S. Sandovej „Súmrak dejín“ (2015), venované koncu francúzskeho národného románu, a „Koniec francúzskeho intelektuála. Od Zoly po Houellebecq (2016).

Kurz k odnáródňovaniu kultúry a histórie je zrejmy nielen vo Francúzsku, problém je ešte naliehavejší v Nemecku a v Ruskej federácii je takýchto pokusov veľa. Novoburžoázia sa snaží prepisovať dejiny tak, aby minimalizovala prítomnosť národa a štátu v nich. V tomto smere sa protiruská hystéria na Západe živí viacerými motívami – geopolitickými a civilizačnými, namierenými proti ruskej kultúre a štátnosti, a triednymi, novoburžoáznymi, ktorých cieľom je štát a kultúra ako taká.

Pred nami je jednota triedy a civilizácie, nie je prekvapujúce, že parazitická novoburžoázia Ruskej federácie so všetkou finančnou a informačnou silou aktívne presadzuje triednych „globálov“ v snahe potlačiť „miestnych“, t. predovšetkým Rusi. Ruská otázka tak nadobúda triedny rozmer a vôbec nie je len etnokultúrnou.

[ZDROJ](#)

AUTOR: Andrej Fursov Překlad: J.G. SPRÁVY DO MOZAIKY